POMOĆ PRIJATELJU



napisala: Sanja Polak

Nakon ručka Petar, Šime, Marko, Luka i Darko vratili su se u park. Svi zajedno. Potrčali su prema grmu u kojem su ostavili svoju novu prijateljicu, crnobijelu nogometnu loptu.
– Evogac! Lopta je konačno i potpuno naša. – viknuli su Luka i Šime.

Bio je početak studenoga.
Zeleni park pretvorio se u žuto-narančasti. Bio je petak.
I tako su dečki zaigrali nogomet. Zabijali su golove.

A onda je lopta stala. Ne na zemlji! Stala je u zraku.
I ostala tako. I počela se okretati. Kao Zemlja oko svoje osi. Prvo polako pa sve brže. I brže. I brže. I brže!

A onda su crne točke na njoj počele mijenjati boju.
Svakim okretajem bivale su sve crvenije. Kad su sve točke pocrvenjele, lopta se zaustavila.

Samo načas.
I onda je krenula letjeti svojim putom.
Dječaci su sve to gledali otvorenih usta.
Lopta je svoj let završila izvan parka, na klupi ispred škole čije dvorište graniči s parkom.

Lopta je pala točno ispred nogu nesretnog Nikole koji je sjedio na toj klupi.

Lopta je za sobom povukla i naše nogometaše koji su dotrčali do Nikole, prijatelja iz četvrtog razreda kojem je ovaj tjedan nastava bila poslijepodne.

– Što je bilo? – pitao ga je Marko.
– Izbacila me je iz razreda. Učiteljica. Nisam pazio i rekla je da idem doma.
– I što sad? – pitao je Šime.
– Nemam pojma. – prošaptao je Nikola.

U taj čas lopta se opet počela jako vrtjeti, ovog puta na tlu, uz Nikoline noge.
– Znam! – rekao je Darko i izvadio papire i olovku iz svog velikog džepa na hlačama. – Prvo ću te nacrtati ovako tužnog, a zatim radosnog. I darovat ću ti jednu od tih dviju slika. Jednu moraš odabrati.
– E, da Niksa! Pa ti onda odaberi kakvog Niksu zapravo želiš, tužnog ili radosnog.

Kad je Darko Nikoli pružio crteže na biranje, Nikola je ipak odabrao svoju sliku na kojoj je radostan.
– To! – viknuo je Petar. Onako mirno. Tiho, a opet se čini da je viknuo. – Idemo se riješiti tuge. Šutnimo je nogom.

Dečki su pozvali Nikolu da zapuca koji put loptu prema golu. I tako je počela nogometna igra na školskom dvorištu. Petar je pustio i dopustio da Nikola zapuca nekoliko golova i da se raduje.

I Niksa je zbilja postao radosniji, onako sretniji.
Ali pitanje je i dalje bilo nad glavom i naglas izrečeno:

– Što da radim? Mama i tata će me razbiti ako dođem ranije doma i kažem što je bilo.
– Neće. – rekao je Petar. – Mama i tata te vole. Tko voli, ne razbija.
– Da. – nadovezao se Darko. – Oni te vole, i bez tvoje škole.



Uglavnom...

Dečki su se dogovorili...

Niksa se vraća u školu.

Pokuca na vrata svoje učionice.

Uđe.

Ispriča se učiteljici.

Učiteljica mu oprosti.

Nikola ostaje na nastavi do njezina današnjeg završetka.

I čiča-miča, gotova je priča!

RAZMISLI, POVEŽI, ODGOVORI.

1. Kako su dječaci prepoznali da Nikoli treba pomoć? Možeš odabrati više odgovora.

a) Primijetili su da sjedi sam i da je nesretan.

b) Pitali su ga što se dogodilo.

c) Nikola ih je odmah zamolio da riješe njegov problem.

d) Saslušali su što im je ispričao.

2. Poveži prijatelja s načinom na koji je pokušao pomoći Nikoli.

Marko	podsjeća Nikolu da ga roditelji vole
Darko	pita ga što se dogodilo
Petar	crtežima mu pomaže da razmisli o osjećajima
svi dječaci	uključuju ga u nogometnu igru

3. Zašto Darko crta Nikolu najprije tužnoga, a zatim radosnoga?

a) Želi ga zabaviti crtanjem.

b) Pomaže mu da prepozna kako se sad osjeća.

c) Potiče ga da zamisli kako bi se želio osjećati.

d) Želi mu pokazati da se njegovo raspoloženje može promijeniti.

4. Nikola je nakon nogometa postao veseliji, ali njegov problem još nije bio riješen. Što iz toga možeš zaključiti?

a) Prijatelji nam mogu pomoći da se osjećamo bolje.

b) Kad se osjećamo bolje, katkad lakše razmišljamo o rješenju problema.

c) Dobro raspoloženje samo po sebi ne rješava svaki problem.

d) Nikola se više nije trebao vratiti u školu.